

פרק 1

שירה

אני זוכרת, אני וצוק נמצאים ליד שדה חיטה בקרבת הבית. צוק מתרוצץ הלוך ושוב מכשכש בזנבו, אני מתהלכת לידו ומדי פעם זורקת לו אבן או מקל בתנועה משועממת והוא בפנים חמדניות מגיש לי אותם ומצפה שאזרוק שוב. לחיטה יש ריח, ריח של עשב טרי חם ומתוק והוא ממלא את האוויר שממלא אותי, זאת למרות תחושת העמימות הכהה שעוטפת אותי. צוק מזנק וזוקף אוזניו לשמע רחש כלשהו וגם אני נדרכת ומאמצת לי את תנועתו. בכלל יש לי תכונה כזו לאמץ תנועות של אחרים. אני זוקפת את אוזניי ושומעת את החיטה שורקת. אני מצרה על כך שאיני יכולה לשמוע באופן שבו צוק שומע ומאמצת לי רחשים משלי, שריקת החיטה ושריקת השיבולים שרק החלו להבשיל. ולחיטה יש רחש שהוא רק שלה. וכשאני צועדת ככה, זקופת אוזניי, מתפוגג לו השקט למשמע משק כנפיים של יונה ונביחתו של צוק בעקבותיה. צוק נבלע בתוך שדה החיטה ואני מצליחה לעקוב רק אחר התנודות של ים החיטה, היבלעותו של צוק בין הגלים הירוקים המתנדנדים ברוח, כמו ים של שיבולים. כמו בשיר שדרך אגב אני לא סובלת אותו.

אומרים שירוק מרגיע ואני חושבת איזה ירוק בדיוק? ירוק החיטה? ירוק העשב? ירוק הברוש? ירוק הזית? ועוד אלפי ירוקים שכולם ירוקים וכולם לא. אני מעמעמת מבטי מול השמש ולנגד עיניי מופיעים זהרורי עיגולים, כחולים, ירוקים, אפורים, כמו במריחות של צבע כשצייר מצייר ירוקים והוא מרגיש ירוק, וכמו סופר שכותב וחושב ירוק. ופסיכולוג על מה הוא חושב, גם הוא חושב על ירוקים? אני משועשעת מהבדחה הקטנה שלי וחושבת על מה שרננה אמרה לי בפגישה הקודמת. היא אמרה שאני שואלת שאלות, מפרקת מילים ומרכיבה תבניות אבל שבעצם כל זה, זה רק הגנה. שאלתי אותה הגנה כנגד מה והיא אמרה לי שבהמשך עוד נראה. ה... ג... נ... ה הא, הא, גע, גע, נא, נא.

כשהייתי קטנה שאלתי את אמא שאלות, המון. שאלתי אותה אם יש אלוהים והיא אמרה לי שכמו שהוא מתנהג כלפיה לא נראה לה שהוא קיים. שאלתי אותה, אם אלוהים לא מתנהג יפה למה הגננת או ההורים שלו לא מענישים אותו, ובכלל, מי מעניש את אלוהים, כי אני יודעת שאלוהים מעניש אותנו כי הוא אל נקם. אמא בקולה המהורהר ענתה, שירה מאיפה את שואבת את הידיעות האלה שלך ולמה בכל פעם את מתעקשת על אלוהים. אני רוצה לדעת איפה הוא גר, השבתי, וכשהוא רעב מה הוא אוכל, עננים? וכשהוא צמא מה הוא שותה שם בשמים? ואמא אמרה ששמים זה רק שכבת אטמוספירה. אז שאלתי אותה מזה הממוספרה הזאת, והיא אמרה, תשאלי את אבא הוא יסביר לך מצוין, כי אני מבחינתי השמים זה רק חורים. אז אם ככה, איך אלוהים לא נופל לנו על הראש כמו גשם, שאלתי, ואמא אמרה שאני שואלת המון שאלות וכשאני אגדל אני בטח אהיה חוקרת כמו אבא או אבודה כמוה. ואני אמרתי, עבודה כמו אבא. כי אז אבא עוד נראה לי גיבור וחשוב וכשהוא היה לוקח אותי אליו למשרד בפעמים הספורות שאמא לא יכלה לטפל בי כי

היא הייתה אבודה, הוא היה פונה אז בקולו הסמכותי למזכירה שלו מזל, שמיד הייתה אומרת לו ביראת כבוד, זה בסדר גמור דוקטור גירון, אתה יכול להיות שקט אני אדאג לילדה. מזל הייתה מוציאה ניירות וצבעים צבעוניים ומניחה לידי ואני שאלתי אותה, מזל מה לצייר? והיא אמרה תציירי לי משהו יפה כמו הפנים שלך ושמח כמו הקשת בענן. אבל אני ציירתי רק בצבעים החומים והאפורים והכחולים והירוקים ומזל הייתה מותחת את צווארה הדק, רוכנת לעבר השני, מנענעת בראשה כמו מסרבת הייתה להאמין ואומרת, הילדה חכמה, חכמה, אבל מסכנה, שמחת חיים אין בה.

אמא אמרה שאנשים אומרים הרבה דברים ולא צריך לשים לב. אני צריכה להקשיב רק לאנקור הקטן שיש לי בפנים, שהוא יגיד לי מה נכון. מאז אני מקשיבה לאנקור שבי אבל לא תמיד אני שומעת אותו.

כשסיפרתי לאלון על האנקור הוא אמר לי, תעזבי מטורפת קטנה למה את צריכה לסבך הכול, יש כל כך הרבה דברים בעולם שאפשר לעשות ואת מתעקשת להקשיב לאנקורים, תתעסקי בתזה שלך, את בכלל לא מתקדמת ולא נראה לי שפרופסור ארצי יהיה מרוצה מההספק שלך אפילו שבנית לך שם של מבריקה. מבריקה, ריקה, ריק... קה... קה... שירה תפסיקי, צועק אלון, אני לא יכול לסבול את המשחקים המטופשים האלה שלך, זה פשוט בזבז הראש הזה שלך ובכלל מה את עושה עם הפסיכולוגית שלך, היא לא אמורה לטפל בך, לעזור לך קצת להתמקד.

לרננה אני הולכת כי היא שומעת את כל הלהג שלי. לפעמים היא מפסיקה אותי אבל אף פעם לא כמו אבא שמפסיק אותי ומסתכל עליי ובעיניו אני רואה את הדאגה, או כמו אלון שמפסיק אותי ובעיניו אני רואה את הפחד שלעתים מתחלף בתשוקה. אצל רננה אני רואה את עצמי, או כמו שרננה אומרת, אנקורית עם כנפיים שבורות. כשסיפרתי לה על האנקור עם כנפיו השבורות היא לא נבהלה, היא רק אמרה, אני מקווה שנוכל לשמור על האנקור הזה יחד ושהוא יום אחד יגדל, יתחזק ויוכל לעוף. ורננה באותו רגע הייתה כמו אמא, רכה וחמה ודבשית, לפני שהייתה אבודה. רציתי להיצמד אליה ולהתחכך בה אבל התביישתי להראות. אז ישבתי בשקט, ככה על הכיסא והיא ישבה מולי, שתינו שתקנו, ואני לא יודעת איך התחלתי לבכות והדמעות זלגו להן במורד פניי. רננה ישבה והסתכלה עליי וכעסתי עליה שהיא רואה אותי ככה בוכה. שאלתי אותה בכעס, תגידי, את לא אמורה להציע לי טישו או משהו כזה, והיא ענתה לי, ההזדקקות שלך היא מעבר לטישו. אז אמרתי לה שאת הפירושים שלה אני מכירה ושהיא לא מחדשת בהם כלום. ורננה אמרה, הכעס שלך הוא על ההזדקקות. ואני צעקתי לה שנמאס לי מפסיכולוגים שחושבים עצמם לחכמים, ובחיים עברתי מספיק טיפולים ואני יודעת שגם הם בעצם לא יודעים שום דבר. ורננה אמרה, זה מפחיד, זה כמו שהרגשת עם אמא, כי אבא ידע הכול ואמא לא ידעה, אבל אנחנו נפסיק היום ונמשיך בפעם הבאה.

יצאתי. בחדר ההמתנה מחכה לה כבר הפציינטית הבאה. אני חושבת, עד כמה מהר היא מסוגלת לעבור מפציינט אחד לאחר וכל המילים המרגיעות שהיא אומרת לי היא אומרת גם לאחרים. ואם ככה באיזה שם היא קוראת להם? אם אני אנקורית, מה הם?

כשאני יוצאת הטלפון הנייד מזמזם לו מנגינה עכשווית ומודיע לי שיש לי הודעה. אני שומעת את קולו של אלון שאומר, היי שירה לאן נעלמת, לא הגעת לסמינר ופרופסור ארצי

שאל עלייך ולא נראה מרוצה מזה שלא באת ומזה שלא הודעת כי את יודעת שזהו סמינר חובה.

חובה, חובות, החיים הם "מזוודה של חובות" ככה אמא הייתה אומרת ומפריחה עשן רך-רך מהסיגריה שלה אגב קילוף ציפורניה כשהיינו מחכות שאבא יחזור.

אמא, למה רק אני, למה אין לי עוד אחות או אח?

כי את אנקורית הייתה אמא אומרת, אנקורית מיוחדת וכל האהבה בשבילך. ואני הרגשתי איך מילותיה עוטפות אותי בכבדות עמומה והאוויר בחדר הולך ומתמעט, רק אני מיוחדת... חדת, והאנקור שבי מנתר, מנתר ומקפץ בבהלה. ואמא אומרת לי, נחנקת טיפשונית, מרוב אהבה לא נחנקים, נחנקים כשהיא איננה.

צלצל טלפון מעיר אותי מזיכרונותיי, אני שומעת את אלון אומר, שירה אני כל הבוקר מחפש אחרייך, איפה את, נעלמת לי, את לא שומעת את ההודעות שלי? אל תשכחי שהיום אנחנו נפגשים בשבע בערב לעבוד על הפרזנטציה המשותפת שלנו, דחינו את זה מספיק זמן. אני סוגרת את הטלפון, נכנסת למכונת שאבא קנה לי, כי דוקטור גירון דואג לבת שלו יופי, ונוסעת. לפעמים אחרי הפגישה עם רננה אני נוסעת סתם, אני נוסעת במכונת, בתוך בועת החלל שלי המרחיקה אותי מכל המוכר והידוע. הנסיעות מעבירות אותי למציאות בהדרגה, הן מאפשרות את חזרתי כי אחרת זה צפוף לי מדי. כשאני יוצאת מהעיר ועולה על הכביש המהיר, הים מציץ משמאלי כחול-כחול, אני לא מתאפקת ומסיטה את ראשי מהכביש לים, הוא קורא לי בקול. אלון אומר, את מטורפת איך שאת נוסעת, זה כאילו שאת בכלל לא בכביש. אני בתוך בועת החלל שלי, בין מציאות לדמיון נוסעת לארץ משלי, מתקדמת ונסוגה וחוזרת אחורה בזמן. בדרך אני שומעת שוב את ההודעה שאבא השאיר לי, שירה אני מנסה כל השבוע לתפוס אותך ואת לא עונה לי חשבתי שאראה אותך לפני שאני טס, ובכלל הגיע הזמן שתפסיקי עם החרם המטופש הזה שלך עליי. הוא טס, אבא שלי טס, איש חשוב אבא שלי, שולט במילים.

מדויק כל כך האבא שלך היא אומרת. ואני אומרת לה מספיק, מספיק אמא, אני לא רוצה לשמוע יותר.

בשנייה האחרונה אני מבחינה בפנייה ימינה, אני מסובבת את ההגה בחוזקה ושוברת אל הים. החול רך, מתפורר תחת רגליי ואני חופנת אותו בידיי חופנים-חופנים ובוהה. מסתכלת לכחול. הרוח סותרת את שערותיי ואני נכנסת בפנים-בפנים, מחכה שהכחול יעטוף אותי ויחבק אותי בגליו.

מאוחר יותר אני עולה במדרגות לדירה של אלון. אני רטובה כולי, הבגדים לחים וגרגרי חול דבוקים לגופי. הדבר האחרון שעולה בזיכרוני הוא אני ליד הים והנה עכשיו אני פה, אני משתאה על המעבר הזה ותחושת תלישות אוחזת בי. אני מרגישה שחסרה לי הנסיעה מהים הנה, אני מושכת בידי, התיק אתי, מפשפשת בתוכו ומוצאת את מפתחות המכונת. אני חושבת לעצמי שאני לא זוכרת אם נסעתי במכונת, אם החניתי אותה והיכן. אני שוקלת בדעתי אם לרדת למטה ולבדוק, אבל מחליטה שאם אני פה ובסדר כנראה ביצעתי את כל השלבים באופן הנכון. זאת לא הפעם הראשונה בזמן האחרון שאני מתנתקת ונעלמת. לא סיפרתי על זה לרננה ובטח לא לאלון שאם אספר לו על כך יביט בי במבט מודאג ושואל.

אלון במלוא גובהו פותח את הדלת, מסתכל עליי ומחייך, אז מה, חסכת לי את המקלחת, ולפתע הוא אומר, רגע שירה איפה היית שאת כל כך רטובה?
אני באה מהים אני אומרת.

ים? עכשיו מרץ, לא יכולת לחכות שהטמפרטורות יעלו בעשר מעלות. את לא מפסיקה עם השטויות שאת עושה. אני נכנסת ומתכדרת לי על הספה. אלון אומר לי, קומי, את הולכת להתקלח ולהוריד את הבגדים הרטובים האלה, את שרוטה לגמרי, תגידי את רוצה להיות חולה?

אלון בדרכו האלונית מתייחס אליי כמו לילדה. סוחב אותי בידי, מקלף ממני את הבגדים ואני מרגישה אגב כך בזקפתו המתעוררת ובמין צורך בלתי נשלט אני מועכת לו את הזין בידי. אלון מתחמק ואומר עכשיו מקלחת. המים שעליי חמימים, מלטפים, השער דבוק ומלא חול ואני מכניסה אותו למים הזורמים. אלון מושיט לי שמפו, אני חופפת לאט והוא מביט בי.

אלון תצא, אני רוצה להיות לבד, אני אומרת. ואלון אומר, לא מספיק שאת מגיעה אליי ככה, כולך רטובה מהים, מכוסה בחול ועוד יש לך תנאים, אני פה, תחיי עם זה. אני מבחינה בדאגה ובאהבה שבקולו. לפחות להסתכל מגיע לי אחרי כל העבודה הזאת אתך. אני מסתובבת ומפנה אליו את הגב, ואלון אומר, התחת שלך לא פחות יפה, את יודעת.

אני סוגרת את המים, אלון לוקח מגבת ומתחיל לנגב אותי, ככה בזהירות, כמו חושש לשבור אותי אם יעשה תנועה חדה מדי. אני מתרפקת, מתפנקת ומניחה לו לעשות בי כרצונו. "בובת סמרטוטים". אלוהים, צועק אבא על אמא, לפעמים את כל כך מרגיזה וחסרת אונים כמו בובת סמרטוטים.

הניגוב מעיר את תשוקתו אליי. הוא מנשק את עיניי, שפתיו מרפרפות על ריסיי, פרפרים־פרפרים. אלון עוטף אותי אליו ומושך אותי למיטה ואני ממלמלת תוך כדי שרגליי מסתבכות ברגליו, מה עם הפרזנטציה? וקולו של אלון צרוד ונשנק, והוא עונה לי פרזנטציה על הזין שלי, ואני צוחקת אליו, הפרזנטציה או אני? וככה אני אוהבת את אלון והוא אותי.

אחר כך במטבח שנינו שותים קפה, אני שמה לב עד כמה אני רעבה ומתחילה לכרסם מתוך קופסת העוגיות שיש על השולחן. אלון מסתכל בי ובמבט רציני בעיניו הדבשיות הוא אומר, שירה את רוצה לספר לי מה עובר עלייך? בזמן האחרון את לא מגיעה להרצאות, הראש שלך בעננים, את פה ולא פה. את נעלמת לי ואת נעלמת לפרופסור ארצי, ומה שמפחיד אותי יותר הוא שנדמה לי שאת נעלמת גם לעצמך. אני שותקת והוא ממשיך, פרופסור ארצי ניגש אליי אחרי הסמינר ושאל עלייך, הוא לא מבין מה קורה, הוא אמר לי שהוא לא ראה אותך כבר שבועיים. אני חושב שאת צריכה להתארגן על עצמך שירה, זה כאילו החלטת להשתגע וזה הורג אותי שאת משתגעת מתוך בחירה.

הגנה, לא בחירה, אני אומרת, רננה אומרת שזו הגנה. תראי אני לא פסיכולוג, אלון אומר, אבל יש לי הרגשה שאת רוצה להשתגע. אלון ממשיך לדבר, אני מפסיקה לשמוע. המילים חומקות ממני, אני מסכלת עליו במבט הוזה, מלגלג ואומרת לו, אלון נעשית כל כך כבד, אתה חושב שכולם צריכים להיות כמותך, מסודרים, אתה מתקשה לקבל אחרים ממשך, שונים, אתה כמו אבא שלי רק שאתך אני מזדיינת.

שירה, דבר ראשון, זאת את שמשווה את כולם לאבא שלך ולכאורה הוצאת אותו מחיך, ודבר שני, החרם הזה שלך עליו ובו בזמן לנסוע באוטו שהוא קנה לך ולגור בדירה שהוא שכר לך, לא נראה לך מטומטם?

היי אלון תירגע, דבר ראשון אתה לא מבין שזה מכוון, מה אתה חושב שלא חשבתי על הקשר הברור הזה, דבר שני כבר יש לי פסיכולוגית אחת בחיים, מספיק לי עם הקלישאות שלה אני לא יכולה לשאת גם את שלך.

קלישאות, קלישאות, הוא אומר, אבל מה לעשות שהחיים שלנו בנויים מהן, והרצון שלך לדלג ולקפוץ ממקום למקום ולהיות מישהי שלא מתעסקת ביום־יום, עושה אותך סתם מנותקת.

טוב תשמע, אלון, הרשמת אותי עם הניתוח שלך, אני אחשוב על מה שאמרת אבל עכשיו בוא נתקדם, תנצל את הרגע שאני פה כדי שנתקדם בפרזנטציה, אחרת נפספס גם את זה.

אלון מביט בי במבט מהורהר, הוא מכיר את עקשנותי ומחליט להניח לזה עכשיו. בואי הוא אומר נלך למחשב ונכתוב את מה שאנחנו מתכננים להציג.

באחת בלילה אני אוספת את התיק ואת בגדי הלחיים ואומרת לאלון, טוב אני הולכת נמשיך מחר. אלון אומר, שירה תישארי פה, מה את צריכה לרוץ באמצע הלילה אליך לדירה.

כי ככה אני אוהבת, אני אומרת, דיברנו על זה מיליון פעמים ואל תנסה להוריד אותי מזה, לא מתאים לי לפתוח בדיון הזה הרגע.

את שוב בורחת שירה, ממה את מפחדת, להצטרך אותי, שאני אהיה בחיים שלך? אתה לא מבין כלום, אמרתי ויצאתי כי היה לי כבד בשעה הזאת של הלילה להסביר לו שוב את תחושת התלישות שלי בחיים.

בבוקר אני מקיצה לאטי, שעות הבוקר הן השעות המועדפות עליי ביום. קרניים של שמש חודרות מבעד לתריסים ויוצרות נגיעות רכות של אור. בשקט־בשקט, אומרת אמא, צריך לתת ליום להתחיל, לא להתנפל, גם ככה הוא לא יברח לנו, תמיד יחכה לנו היום. אני עוצמת את עיניי, לו יכולתי כמו בתוכנת מחשב לפרמט אותי מחדש, הייתי מתחילה מהתחלה, מגרשת את הזיכרונות מראשי, מוחקת, מרוקנת. אבל אולי עדיף לא למחוק, אני חוככת בדעתי, המון פרטים רלוונטיים ימחקו גם הם בדרך, אולי כדאי לי להתפייס עם העבר.

עבר... בר. כמו פרח בר. ר... ר... אבא אומר תסתכלי עלייה היא כמו פרח בר, ואמא אומרת רק שלא תביית אותה כמו שאתה יודע לעשות, ואבא חנוק יוצא מהחדר ואומר, את מומחית בלהרוס אינטימיות, נכון? ואצלי הכול מעורבב, אבא ואמא, העבר והיום.

כשאני מותחת את רגלי לאורך המיטה, דגדוגים של קרני שמש שולחים זרמים בגופי. אני מנסה לספוג לתוכי את הבוקר, לאט, קימה שקטה עד כמה שאפשר לתוך חובות היום. כי בין כל זה יש גם איים של שפיות, מציאות, אוניברסיטה וגם אלון. אני חושבת על ההתחברות שלי אליו, או בעצם התעקשותו והתחברותו שלו אליי ומילותיו מהלילה חוזרות בשנית, ממה את מפחדת?

מהכול אלון, מהכול, לא הבנת? אני חייבת לשמור לי את הבקרים שלי בלעדיך עם הזיכרונות האבודים והמתחדשים שבכל פעם לובשים פנים ומקבלים משמעות אחרת, ובתוך כל זה אני מנסה למצוא תשובות. תשובה... ומיד מתנגן לי השיר בראש: "אז איך זה שאני מחפש תשובה ולא מוצא". החברים שלי אומרים לי שלפעמים קשה לעקוב אחריי, שאני אסוציאטיבית. אסוציאטיבית, חשבתי שאני יצירתית או שבעצם אני מבלפת ויודעת שאני כזאת רק לא מגלה לעצמי. אלון רוצה לקום אתי בבוקר, ואני לא מספרת לו שקודם כול אני צריכה תשובה, רק אחר כך אפשר יהיה לקום יחד, לחוד, או בכלל לא, גם זו אפשרות. בפני אמא שלי הייתה בחירה והיא בחרה. ואני פה, כואבת את בחירותיה, מתייסרת בחיפוש הבחירה שלה שהופכת לבחירה שלי, לכן, אלון, אני צריכה לבד.

אני מעיפה מבט בשעון ורואה שיש לי זמן עדיין עד תחילת הקורס הראשון. שלא כמו סטודנטים אחרים המקטרים על הקימה בבוקר, אף פעם לא הייתה לי בעיה להתעורר מוקדם, גם זו בחירה. בדרכי למקלחת אני מצחצחת את שיניי ועושה פרצופים למראה, עוד לא נגמלתי מההרגל הילדותי הזה שלי. אף פעם לא מספיק לי להסתכל על עצמי, ולא בגלל שאני אוהבת את מה שאני רואה, אלא כאילו שאני מוודאת שזאת באמת אני ולא הלכתי לי לאיבוד או משהו כזה, לפעמים אני מסתכלת ושואלת את עצמי, זאת אני? ואיך אני יודעת שזאת אני? אולי רק נדמה לי, והפנים הללו הניבטות מהמראה הן שלי או של מישהי אחרת, ואולי, אולי בכלל את הכול אני מדמינת?

רק המים אומרת אמא, המים מנקים את הזוהמה מהגוף ואולי בדרך גם את הנפש, למים יש סגולה כזאת, הם מטהרים, תחשבי, בכל פעם זו לידה מחדש. תפסיקי, אומר אבא, את משגעת את הילדה. דה. דה. אם ככה, אמא, למה בבלת את הילדה, למה?

מתנגבת במגבת, מגבות לבנות ורכות, פלומתיות שאוספות אותי אליהן ברכות, מתעטפת בהן כמו גולם שטווה סביבו פקעת סבוכה, מקיף עצמו בתוכה.

במה את עסוקה כל היום שואל אבא, מחשבות עונה אמא, אתה יודע, אתה לא היחיד שחושב במשפחה הזו. ואני, יש לי מחשבות משל כולם ומשלי. תורשה נאה הנחלת לי אמא. המים אכן מטהרים, נותנים אתנחתא, מאפשרים התחלות חדשות ובפרץ של מעשיות שלעתים לא ברור לי מהיכן אני שואבת אותה, אני לובשת גיינס וחולצת טריקו לבנה, אוספת את השער בקוקו, פשוט בלי הצטעצעות מיותרת. ככה אני אוהב אותך אומר אלון. אני מהרהרת באלון ובמילותיו האחרונות, את פוחדת להצטרך אותי, ובאופן לא מפתיע עולות בי מילותיה של רננה שאומרת לי, את פוחדת מההזדקקות. ואמא, היא פחדה? ולמה היא עשתה את מה שעשתה?

לאוניברסיטה אני בוחרת שלא לנסוע במכונית, יש לי זמן וההליכה טובה לי. ולמרות הרעש ממחשבות מטרידות שאינן פוסקות יש גם מחשבות פרודוקטיביות, להיפגש עם פרופסור ארצי, להתייחס לשאלותיו האחרונות, להראות שהתקדמתי ושיש לי שורה של נקודות חדשות שאולי אפשר יהיה לפתח אחת מהן לשאלה יותר מרכזית. אופטימיות זהירה... אולי.

בכניסה לכיתה אני פוגשת את טליה. טליה כהרגלה אנרגטית וקופצנית, לבושה חצאית מיני קצרה החושפת את רגליה הנעולות במגפיים שחורים בעלי עקב מחודד ושדיה קופצים לעומתי ממחשופה הגלויקאנים מותירים לי בר... רה אלא לנעוץ בהם את עיניי.

היי מותק, היא אומרת, ומיד שואלת, איפה נעלמת לי? וכמובן אינה מחכה לתשובה ממני ואומרת, כל הערב אני ורוני ישבנו בפאב ולא הגעת, אפילו השארתי לך הודעה, התחלת לסנן אותי, אה... וכשהיא מסתכלת עליי במבט בוחן היא מעירה, לא מספיק לך מהחולצות הלבנות האלו, תגידי, לא בא לך לפעמים להיות קצת צבעונית?

טליה ואני מחוברות כבר שנים ארוכות יחדיו, אני מרשה לה מה שאיני מרשה לאף אחד והיא יודעת זאת. בכלל יש לה מין הרגל ההולך אתנו מאז היותנו ילדות, היא מנסה לשדרג אותי בכל מה שנוגע לאופיי ולהופעתי החיצונית. אני מניחה לה, מאפשרת לי להיות הפרויקט שלה.

כדאי לך לפזר את השער, את נראית רצינית מדי, היא מעירה.

מה קרה לך על הבוקר, התעוררת עם חשק לשלוט בעולם?

מותק את יודעת שהכול מאהבה, חבל על הזמן את נראית מדהים. את יודעת, פתאום אני חושבת לי שפרופסור ארצי אוהב אותך רק בגלל ההופעה שלך, נו את מין פרסומת כזאת ליפה של פעם, קצת מנותקת מהמציאות, בטח את מזכירה לו איך שאומרים את ימי בחרותו כשהוא היה צעיר, הימים האלה של הקמת המדינה, תנועות הנוער והצופים.

פרופסור ארצי לא כל כך מבוגר אני אומרת לה, חמישים, יותר נכון חמישים ומשהו.

לא משנה מותק, את יודעת למה התכוונתי אומרת טליה, התכוונתי שהוא חתייר, נו כמו האלון הזה שלך. את חובבת זקנים אה...

להזכירך אלון רק בן שלושים ושתיים, לא בדיוק זקן, אני אומרת לה, אצלך כל מי שעבר את גיל שלושים נחשב לזקן.

נו, בסדר, העיקר שהבנת את הכוונה אומרת טליה.

ואני עונה לה תסבירי לי בדיוק איך נדבקתי לדפוקה כמוך, ושתינו צוחקות והאנקור שלי כמעט חופשי בפנים, מדלג בשמחה.

בערב טליה מגיעה אליי הביתה, בדרכה היא אוספת עוד כמה מכרים המבקשים למלט עצמם מבין גלים של שיעמום, או שסתם אני מדמה לי שזה כך. בינות לדיונים מעמיקים על משמעות החיים, אנחנו צופים לפרקים בשידורים חוזרים של התוכנית "חברים", תוך כדי שמתנגנת לה מוזיקה קצבית ממערכת הסטריאו, אוחזים באשליה רגעית שאנחנו כמותם, חבורה טלוויזיונית, שחייבת להיות מתוחכמת כדי להצדיק קיומה. אני משעשעת מתמיד, משחקת במשחקי לשון, מספרת על מילים שהייתי ממצאיה כשהייתי ילדה קטנה, כמו גרבנייה – שזו מגירה שבה מונחות הגרביים, או לים הייתי קוראת – כחולם, ומיד כולם נדבקים במשחק ושולפים אף הם מילים מצחיקות, מנסים את כוחות בחיבורם של אותיות שיעניקו משמעות רגעית.

בשלב מסוים, ניצן מעירה משהו על כך שההגדרה שלנו נגזרת מול האחר והיום הטלוויזיה זה האחר. ההגדרה העצמית שלנו נבנית דרך המדיום המתעתע הזה, היא אומרת בהבעת חשיבות. אני שואלת אותה אם ב"אחר" היא מתכוונת לפרסונות הטלוויזיוניות או שמא לטלוויזיה – האובייקט עצמו – כאחר. היא משיבה שהיא צריכה לחשוב על זה. מתעורר דיון, יש מי שמצדיק אותה ויש מי שחולק עליה, ואנחנו נגררים לוויכוח ארוך שפרצי צחוק מלווים אותו מדי פעם. היין על השולחן מחמם את האווירה וכשטליה מבצעת חיקוי של המרצה הממושקף, אנחנו מגיבים בפרץ של צחוק מחודש. אבל הכול משתנה

כשנועה מספרת לנו שאמא שלה הזמינה אותה לטיול לפריז. אני מואסת בחבורה הזאת באחת ומודיעה להם שהם חייבים לצאת מיד כי אני עייפה והולכת לישון. הם מסתכלים עליי ואף שהם רגילים להיותי בלתי צפויה לעתים, הם מופתעים, מנסים לשכנעני שעוד קצת. אני מתרתחת ומגרשת אותם אחד-אחד, וכשטליה מנסה לדבר על לבי אני מגרשת גם אותה. בכל זאת היא נושקת אותי על הלחי ואומרת לי, לילה טוב מתוקה, נדבר מחר.

אחרי שכולם מסתלקים, אני נשארת לשבת על הספה. מסביבי כריות מעוכות מונחות על הרצפה. כוסות עם שאריות יין בתוכן מפוזרות על השולחן ובכל מקום. כמה מאפרות גדושות בדלי סיגריות ואפר, הבית ספוג בעשן. סילקתי אותם כל כך מהר שאפילו לא הספיקו לעזור לי לסדר, אני מהרהרת לעצמי. אני מכבה את מכשיר הטלוויזיה ואחר כך משקיטה את המוזיקה המתנגנת לה, ממשיכה בשלה, בלי להתחשב במאום. מפנה את הכלים לכיור ושוטפת אותם, וכשאני גומרת לסדר הכול אני מתפנה לחשוב על הקפריזה הזאת שהייתה לי עכשיו ועל מבטם המשתאה של מכריי בשעה שעזבו את הבית. בכל פעם מחדש אני מתעקשת לתקף את השם של המשוגעת שיצא לי.

אחר כך אני שוכבת על המיטה, לא מסוגלת לקום, בוהה בתקרה המצוירת עיגולים בצבעים שונים ובגדלים שונים. לפעמים תוקף אותי דחף לעשות דברים ומיד. העיגולים צוירו בלילה אחד שלא נרדמתי בו וחשתי תחושה של עוררות ומרץ ויצירתיות. קודם לכן בישלתי, אחר כך ניקיתי את הבית בתוך פחות משעה והרגשתי איך הדם בפנים זורם מהר, בחדווה, קצבי ומעיר. בצד עמדו צבעים ומכחולים, לקחתי נייר והתחלתי לגזור שבלונות של עיגולים, סחבתי את השולחן, הנחתי עליו ערמת ספרים, נעמדתי עליהם והתחלתי לצייר עיגולים על התקרה בגדלים משתנים. עיגולים קטנים וגדולים, סגולים וכחולים, ירוקים, אדומים וצהבהבים, עד הבוקר התקרה הייתה זרועה בעיגולי צבע, אהבתי את התוצאה. בלילה כששכבתי עם אלון במיטה הוא אמר, היי, מאיפה הופיעו העיגולים האלה בתקרה? אתה אוהב? שאלתי, נהדר, הוא ענה. ציירתי אותם כל הלילה. כל הלילה? שואל אלון, אבל כל היום היית באוניברסיטה, נראית לי ערנית ומלאה מרץ יותר מתמיד, את בטוחה שלא הבאת גמדים קטנים שיעשו את זה בשבילך או שאולי אבא שלך שלח כמה מהם? ממש חכם, אתה יודע שכשנכנס לי משהו לראש אני מוציאה אותו לפועל מיד, אני אומרת.

אהה... אומר אלון, מי כמוני יודע.

ועכשיו אני שוכבת על המיטה, מסתכלת בעיגולים הצבעוניים שלי שלעתים גורמים לי תחושת סיפוק כי אני אנקורית מיוחדת... חדת ולעתים הם מסייעים לי להתגבר על תחושת שיעמום שפוקדת אותי. בלילות שבהם אני מהורהרת ולא מצליחה לישון אני משחקת בעיגולים במין משחק שהמצאתי. בעיגולים הכחולים עומדים להם הטובים, בעיגולים הסגולים הרעים, הרעים רוצים לתקוף ולהשמיד את כולם, בעיקר הם רוצים להשמיד את הטוב ושהרשע ינצח בעולם. הטובים צריכים להציל את העולם מהרעים. לרעים מותר לדרוך בעיגולים הירוקים, הסגולים והצהובים. לטובים מותר לדרוך רק בכחולים ובצהובים ובאדומים. מותר לנוע רק באלכסון וללא דילוגים. הראשון שמגיע לעיגול הצהוב מקבל כוחות אור שמעניקים לו אנרגיות מיוחדות והוא יכול להעביר אותן ליתר חברי הקבוצה שלו. ככה זה ממשיך מהלכי משחק אינסופיים. אבל עכשיו שכבתי במיטה ולא היה לי חשק לשחק. תחושות דכדוך ומועקה עטפו אותי, תחושות מוכרות עד לזרא, ריקנות

משתלטת, מחלחלת לכל פינה. אני שוכבת על המיטה ללא ניע, כל איברי כבדים. האנקור שוכב בפינה, נוצותיו מרוטות, הוא חבול. כל האופטימיות שהייתה לי בתחילת היום התאדתה באותה מהירות שבה גאתה. אני בקושי מצליחה לשחק במשחקי חריזה. איך היא אמרה, את לא יודעת מה זה לחיות בישימון, מדבר וצייה.

את לא מבינה שאת לא מעניינת אותי, תפסיקי להטריד אותי אמא. לפחות תאפשר לי מנוחה, אם לך לא הייתה.

תחושת נים ולא נים, דמדומי חלימה. צלצול בדלת מעיר אותי שוב ושוב. אני לא פותחת, מסרבת לראות איש. המפתח בדלת מסתובב, מי זה יכול להיות, רק לאלון ולאבא יש מפתחות לדירה. לאלון אני נתתי ואבא התעקש על כך שיהיו גם לו ושכפל לעצמו את מפתחות הדירה. לכל מקרה, שירה, לעולם אי אפשר לדעת, אולי תצטרכי משהו. ואני אמרתי לו אתה מפחד שאני כמוה, מחזיק מפתחות כאילו בכך תציל את העולם, אולי אם היית מטייל פחות היא הייתה עכשיו אתנו. והוא אמר יום אחד תביני שירה שזה לא רק אני הייתי בסיפור הזה, היו עוד שותפים, אבל עד אז ארגיש יותר טוב אם יהיו לי מפתחות לדירה. ולמען האמת אבא השתמש בהם לעתים רחוקות, באמת רק כשנתתי לו סיבה אמיתית לכך והיום הייתה כנראה סיבה כזו.

הוא נכנס, זיהיתי את צעדיו, שקטים, מנסים לא להפריע. שנים התהלך על קצות אצבעות, משתדל לא להפריע. מומחה בלא להפריע. הוא לא רוצה להפריע, הייתה אומרת, לא רוצה לדעת.

בקולו הוא קורא מהכניסה, שירה את בבית? בפתח הדלת הוא עומד.

איני יכולה לשאת אליו מבט, איני יכולה להכיל גם את כאבו שלו עלי ולכן אני מגיבה כלפיו בדרך המוכרת והידועה שלי, בכעס, רק לא להראות שקשה, שאין אוויר. אני אומרת לו, אז מה החלטת שהיום זה יום האב ובאת לבקר את הבת הקטנה שלך, בין סיור לסיור אתה מוצא לך זמן? את נעשית יותר ויותר ארסית הוא אומר, בזה בהחלט את נעשית דומה לה, אומר ומתחרט. סליחה שירה, זה היה אכזרי מצדי, רציתי לראות מה שלומך, את מסרבת לדבר אתי בטלפון, מסרבת להיפגש, דיברתי עם אלון הוא נשמע מודאג לגבייך אז החלטתי לבוא לראות מה שלומך. השתתקתי, הוא צדק, לא ידעתי מה להגיד. ואבא מעודד משתיקתי אמר, בואי נפסיק את המריבה הנצחית הזאת בינינו שירה, נעשה שהדברים יהיו אחרת. הפסדנו שנים טובות רבות, נוכל אולי לאפשר לנו שנים עתידיות אחרות, בבקשה, אני רוצה להזמין אותך ואת אלון למסעדה היום בערב, נשב, נדבר, כמו פעם.

כמו פעם, אבא, אמא, אני, סבא וסבתא במסעדה חוגגים משהו, בטח עוד עבודה מחקרית של אבא. אמא מכונסת, אני עוקבת אחריה במבטי, היא נראית רחוקה, מחייכת חיוך עקום, סדוק, מוציאה סיגריה בידיים רועדות מהחפיסה. אבא לוחש לה, בזהירות עדינה, אנחנו תיכף אוכלים תשמרי את הסיגריה לאחר כך. אמא מחזירה את הסיגריה לחפיסה, פושרת באצבעותיה ומשלבת אותן לסירוגין בחוזקה. סבתא לוחשת משהו באוזנו של סבא. סבא מנסה להתעלם, מרים כוסית ואומר, רציתי לברך את גדעון על הצלחתו ומי ייתן וימשיך ויעשה חיל כהרגלו. כולם מרימים כוסית, לי בכוס יש מיץ תפוזים או לימונדה, טעם הלימונדה חמצמץ כמו האווירה החמוצה. סבתא לוחשת, זה לא יזיק אם פעם אחת היא תשתף פעולה, בסך הכול זה לא על חשבונה, הוא הרוויח ביושר ובהרבה עבודה קשה את הצלחותיו. היתומה – שתגיד תודה.

אבל היו גם ימים אחרים, ימים שבהם השמים היו צלולים והאוויר נקי. ימים שבהם אמא מטיילת אתי בחוץ בינות לשדות הירוקים. אמא משתובבת כמו הייתה גם היא ילדה, מצביעה על צמחים, קוראת להם בשמות כמו ארכובית השדה וחוטמית גדולה, קוטפת פרחים ומסדרת באגרטל. היא זו שהתעקשה לגור במושב, בטבע, באוויר הפתוח. האוויר בעיר מחניק אותי, אמרה. אבא ניסה להתנגד, אבל זה ירחיק אותי מהאוניברסיטה, אני איעדר הרבה יותר מהבית. לפחות את זה תן לי, אמרה אמא.

וככה עברנו לגור במושב. אבא, אמא וילדה בת שלוש. השכנה נכנסת עם עוגה חמה שנאפתה זה מכבר. ברוכים הבאים, אמרה, זה כבוד גדול בשבילנו להיות שכנים של דוקטור גדעון גירון. תודה, תודה, אמרה אמא, תכנס, נשתה קפה ונאכל מהעוגה. ולאחר שהלכה אמא מסתכלת עליי ומחקה את קולה בעליצות, זה כבוד גדול עבורנו להיות שכנים של דוקטור גירון והיא צוחקת ואני צוחקת ועל פניה נהרה גדולה.

תקוותיהם של שכנינו לשכנות פורייה התבדתה בהדרגה. אמא שמרה בקנאות על פרטיותה. ניסיונותיו של אבא לארגן ארוחות ערב חברתיות, נכשלו בהתמדה והוא לאט-לאט ויתר. רבקה השכנה הייתה נכנסת מדי פעם ומסתכלת במבט תמה על אמא, חולמנית גדולה אמא שלך.

היא רוחנית כזאת, הייתה מסבירה לתרצה שהייתה מגיעה אליה בארבע וחצי בדיוק בכל יום, לשתות יחד את הקפה של אחר הצהריים, לא צריך לשפוט אותה לחומרה, היא פשוט אחרת. אחרת, אחרת, אומרת תרצה, אבל עם כל הכבוד לא אוכלים רוח, צריך לבשל, לאפות, לא תמיד לקרוא ספרים זה בריא, וחוף מזה תסתכלי על הילדה כמה היא רזה המסכנה, מה יוצא לה מכל הרוחניות הגדולה של הוריה וחוכמתם הגדולה. והילדה שומעת הכול, הילדה. לפעמים רבקה מזמינה אותה אליה הביתה לאכול. ואף שילדיה כבר גדולים ובנה הקטן יונתן קצין בסיירת בצבא (והיא מצביעה על תמונתו בגאווה), תמיד יש בבית של רבקה ריח של אוכל. שניצלים פריכים מטוגנים, פירה ריחני, אורז לבן, תסתכלי היא אומרת, איך יצא לי אחד-אחד, וסלט ירקות חתוך דקדק. רבקה אומרת, תשבי ותאכלי כמו שצריך, את צריכה לגדול ולהתחזק. אני יושבת מולה ומול בעלה יוסף שבגדיו ספוגים בריח זיעה גברית וידיו סדוקות מעבודתו בשדה הפתוח, אני מנקרת בצלחת ביס קטן פה וביס קטן שם, ולמרות רעבוני אני לא אוכלת כי זה נראה לי בגידה נוראית באמא שמחכה לי עם ארוחה קלה שהתאמצה והכינה בעצמה. תאכלי, תאכלי, מאיזה בי רבקה, היית צריכה לגדול אצלי, בריאה כמו שור היית. ויוסף מחייך אליי בחיוך מבוש, קולט את חוסר הנוחות שלי ואומר לה, מה את נטפלת לילדה, ילדה כזאת עדינה ויפה, מה שור בראש שלך, היא פרח בר, ציפורית שיר קטנה.

הא... מסננת רבקה, נעשית לי משורר פתאום, לפחות את השניצל תגמרי.

אז מה את אומרת? שואל אבא, נשב בערב עם אלון, נדבר, הוא מוצא חן בעיניי הבחור שלך.

הברית בין אבא לאלון מרגיזה אותי ומיד אני עונה לו, הוא לא הבחור שלי.

לפי מה שהבנתי מאלון הוא מאוד רוצה שתהיי שלו, אומר אבא.

ככה זה אצלך, בעלות, שלי, שלו, אתה בכלל מבין איפה אני נמצאת, מה אני צריכה?

הייתי שמח שתעזרי לי להבין, אומר אבא.

ואצלי נכנס השד המרושע שעונה לו, פתאום אתה רוצה, מתאמץ להבין, מגייס את אלון לצדך ואיפה היית כשאמא הצטרכה?

שוב השיח הבלתי פוסק הזה, שירה תתבגרי, אומר אבא בכעס.

להתבגר? בשביל מה, להתחתן, להביא ילדים כדי שאחר כך יסבלו.

את יודעת אפשר גם אחרת, יש מודלים אחרים בחיים.

אתה יודע מה, אני לא בטוחה שאני רוצה, ככה, פשוט, רוצה למצוא את המודלים שלי בעצמי.

אבא התכנס בצד והצטנף, נראה מסוגר, חושש להגיב, לפתע במבט עייף הסתכל אליי ואמר, הייתי רוצה שהדברים יהיו אחרת, בשבילך, בשבילי ובטח בשבילה אבל ככה זה יצא. וכשהוא הסתכל אליי עייף ומעורר רחמים, נמלאתי חמלה כלפיו ולמרות חוסר רצוני לשבת עמו ערב שלם נערתתי לבקשתו. זה בסדר, השבתי לו, אני ואלון נגיע. אולם המבט הכבוי בעיניו לא נעלם. ניפגש בערב הוא אמר, קם ויצא מהבית בתנועת כבודות. ואני במין אימה המזדחלת לתוכי חשבת, אבא שלי מזדקן, הוא כבר לא צעיר דוקטור גירון.

היה ברור לי שאלון ישמח. ואילו אני לאחר שאבי יצא מהבית התמלאתי זעם. נמושה, פחדנית, איך את מעזה לסלוח, להיעתר לבקשה שלו, שיסבול, אמרתי, שיכאב לו, מה אכפת לי. תמיד בעמדה הזו, צריכה לפצות, להבין, לרצות. מילדות מפתחת לי מחושים דקים להבין את האחר, לנסות לקרוא תגובותיו, לנסות להבין מה עומד לקרות, והצורך הזה לתת, גם כשאין מאיפה. כעסתי על עצמי. כעסתי על אבא. כעסתי על אלון. תחושת החידלון שאפפה אותי קודם לבואו התחלפה כעת בכעס ובזעם שהיו אצורים בי. הוא לא יצא הכעס, הוא הפחיד אותי, בלעתי אותו. כעס, אתה מסדר אותי, תשב בשקט, תחכה, תארוב, יום אחד לא אוכל להחניק אותך יותר ומה אז? תצא כמו לבה מתפרצת, תחצוב בתוך הרים גבוהים, תסדוק או תפורר לאט ובבטחה חה... חה... את הקירות שאני בונה.

כעסה של אמא היה חנוק, שקט וחורף לאטו את העור, מסמא את העיניים. הייתי עוצמת אותן ונעלמת בתוך מנהרה שבנית לי בדמיוני. מנהרה שהתעוררה לאחר שאמא הקריאה לי את הסיפור על עליסה בארץ הפלאות. גם לי הייתה ארץ כזאת, ארץ של חלומות. של עצים ופרחים המדברים בשפת הצמחים, של שדונים המדברים שדונית, ופיות המדברים פיונית, ורק אני הבנתי את שפתם, של כולם היה לי מטה קסם שאפשר לי להבין את שפתם של כל יצורי ממלכתי. זו הייתה שפת הכוליות והאינסופיות. וכשהעצים והצמחים דיברו אליי בשפתם הבנתי אותם ועניתי להם בשפת הכוליות. וכך הלאה. יום אחד אבא שמע אותי ממלמלת הברות משונות והוא שאל, מה את ממלמלת שם? ואז העצים, השדונים והפיות ויתר היצורים התרעמו שהסגרת את סודם וברחו מפניי. מטה הקסם נלקח ממני וסוד השפה הכולית והקסומה נעלם מעיניי. מאז מדי פעם נשאר לי ההרגל לפרק מילים ולהיצמד לצלילים. הרגל ששמתי לב שמשגע, משעשע ומפחיד אנשים בקרבתני. ועכשיו לא הייתה לי מנהרה לחמוק אליה, נותרתי עם כעס, טחה וחשש מפני המפגש עם אבא ואלון.

רננה אמרה לי שאפשר במקרה חירום להתקשר אליה, תמהתי אם זה נחשב למקרה כזה ואם כן מה אגיד לה, החלטתי לוותר. הדלקתי טלוויזיה וזפזפתי בין הערוצים, עיניי קולטות תמונות, קטעי מילים, הברות. בטלוויזיה התנועעו אנשים שנראה היה שהם חשים

תחושת בטחה בעולם, הם צחקו, התחבקו, התעלסו. גם את כזאת אמרתי לעצמי, את מנסה לחשוב שאת לא, אבל את כמו כולם, כמו כולם. הניסיון להרגיע את עצמי בעזרת המילים לא צלח, אז הושטתי ידי אל בין ירכי, מנסה לחוש את פתחי גופי, את חומי, נוגעת בלחות הדביקה, מריחה את ריחי, זה הרגיע אותי מעט וכנראה ככה נרדמתי.

למחרת בהרצאה מצאתי עצמי מתבוננת בבחורה שישבה תמיד בצד. חשבתי על הארוחה אתמול שעברה בשלום יחסי. כולנו השתדלנו. אני, אבא שנראה עייף, אלון שניסה לגשר בינינו ומיד פתח בדיון על תפיסות מרקסיסטיות מסורתיות ומתחדשות. הוא זרק מילים מתוחכמות לחלל האוויר, מצטט חלקים מעבודת הדוקטורט שהוא שוקד עליה. אנחנו חיים בעידן הקוד ולא בעידן הסימן, אמר. והוא שאל כמי שהפנים היטב את התורה, מה הקשר בין הקוד ובין השעתוק שהוא עצמו המקור? וענה על כך בהתלהבות רבה, שהקוד מצביע על כך שהאובייקט המיוצר, כמו רקמה בביולוגיה לדוגמה, אינו העתק במשמעות המקובלת של המילה, דהיינו העתק של האובייקט הטבעי, ואם כך, ההבדל שבין העתק למקור נעשה מיותר. אבא נענה לו, השתתף והוסיף משלו, שהדיון בשיח ובאנטי-שיח מעלה את העניין שכל אנטי הוא בעצם חלק מהשיטה. חברת הצריכה היא גם החברה המגנה את הצריכה כחלק מהשכפול של עצמה. כן, אומר אלון, בעידן שבו האובייקט הטבעי מאבד מאמינותו, משהו וזה הקוד להדמיה חשיבות חסרת תקדים בחיים החברתיים. אני השקפתי משועממת על השיחה, מנותקת מהשפה שנחשפה לה, מדי פעם תרמתי משפט או שניים, מניחה לעצמי להיעלם לרגעים ממילים מורכבות שרק מסבכות את חיי עוד יותר. בסופו של דבר נראה היה שאלון החזיק את כל הערב על כתפיו, מודע לשבריריות היחסיים ביני לאבא, וכך בין מנה ראשונה לשנייה ניהלנו דיון שא. פשר לנו להעביר ערב שקט יחד. אבא היה מרוצה, הוא אפילו השתחרר מעט ונראה מפויס. אני איבדתי בדרך את לוחמנותי והייתי פסיבית, מקבלת, ואילו אלון קיבל עליו את האחריות. בסדר הדברים שבמשפחת גירון תמיד מישהו צריך להחזיק משהו והפעם אלון התנדב לעשות זאת בעבורנו. אחר כך אלון הסיע אותי הביתה, הוא ביקש לעלות אתי לדירה אבל סירבתי, לא הייתה בי חדווה ולא היה לי כל רצון לסקס משותף. הוא לא האיץ בי, קיבל זאת והלך לישון לבד. אני נשארתי עם עצמי, לבד, מבחירה, האומנם בחירה? הגנה, אמרה רנה, הגנה.

ועכשיו הישרתי מבט לבחורה שישבה לה בצד. זה היה קורס משותף לתלמידי התואר השני והראשון ולכן לא הכרתי אותה, אולם זרותה משכה את לבי. היה בה משהו גברי במופגן. שיערה היה קצוץ ומסופר כמו בן, היא לבשה מכנסי גינס ליווייס ישנים שהיו גדולים לפחות במידה אחת מגופה וחולצת טריקו שחורה פשוטה השלימה את הופעתה החיצונית המטשטשת את חנה כמו בכוונה. הדבר היחיד שחרג מפשטות זו היה נזם זעיר באפה שלא הייתי בטוחה אם הוא מוסיף עניין למראה או גורע ממנו. תהיתי מה בה משך את תשומת לבי. ככל שזכרתי מעולם לא ראיתייה בחברת מישהו אחר, תמיד ישבה בצד, לבדה, כותבת במחברתה בשקידה ונראה היה שהיא מתריסה בבדידותה, באופן כמעט בלתי נתפס מתמסרת לכך. התהיות לגביה העלו תהיות לגבי עצמי, אני לכאורה נראיתי ניגודה הגמור. מתוך פחדיי, מתוך החשש מהבדידות ומתוקף היותי נאה ואפילו כוסית, כמו שהייתה חברתי טליה אומרת, תמיד הייתי מוקפת בקהל של סטודנטים, משתעשעת

במילים, שולפת חידודים לשוניים, לעתים, בהיותי בלתי צפויה, הייתי שותקת שתיקה כבדה שנראתה מסתורית. חבריי נהגו להגיד שאני חדה וחולמנית כאחת. למדו להיזהר מהקצוות המשוננים שלי. והנה אני מוצאת עצמי לכודה במחשבות על הסטודנטית הזרה, מנסה ללכוד את מבטה אולם היא כמו לא רואה את מבטיי, יושבת שקועה בכיסאה, מאזינה למרצה, כותבת בשקט ובהתמדה.

בהפסקה ישבתי עם טליה במנוזה ושאלתי אותה על הבחורה הזרה. טליה, שמכירה את כולם וכולם מכירים אותה, אמרה לי, הלסבית הזאת מה יש לך אתה, סתם דפוקה, אני יודעת שהיא חברה של סטודנטית משנה ב' אבל תעזבי אותה, היא סתם ווירדית. מילותיה של טליה הרגיזו אותי. ומה את חושבת שאני אם לא אחת מהן, תלושה וקלושה. שוב התחלת עם משחקי המילים שלך ואמרות השפר, אמרה טליה, מה יש לא קיבלת אתמול מאלון את מה שהיית צריכה ועכשיו את פורקת מתחים? אצלך בראש הכול סקס, אמרתי לה, לקבל, לתת, זיונים. מותק, אמרה לי טליה, תעזבי בסופו של עניין מה אנחנו צריכות אם לא קצת אהבה פה ושם, ורצוי שתהיה מלווה גם בסקס. צחקנו. בעיקר צחקנו על תפיסת החיים והעולם על פי טליה. טליה ניסתה באופן נואש לפשט הכול ואני, שכהרגלי הכול בעבורי היה מסובך עד מאוד, קיבלתי את ניסיונותיה אלו אפילו ששתינו ידענו שהיא עובדת על עצמה.

לאחר השיחה נתקעה לי "הלסבית", כמו שטליה אמרה, במחשבותי והחלטתי שבפעם הבאה אנסה לדבר אתה. ניסיתי לתהות מה מושך אותי אליה. באופן ברור תמיד העדפתי גברים, גברים תמיד העדיפו אותי. האם זו הבדידות שלה מול ניסיונותי הנואשים להתחבר לבדידותי ולפחוד ממנה בו בזמן? פגיעותה, שהיא פגיעותי או הזדקקותי, כמו שבחרה רננה להגדיר.

בלילה חלמתי חלום, למחרת זכרתי אותו במקוטע, חלקים של חלום נאספו בידי, ומתוך הרגל מחייב שלא להשאיר שום דבר פרום התחלתי לטוות אותם יחדיו. אני נמצאת בערבות קרח... מסביב לובן בוהק המסמא ומעוור את עיניי... גדילי קרח תלויים על העצים המכוסים בשלג... מישהו קורא לי. אני מנסה להבין מאיפה בא הקול... לא ברור מהיכן. המקום מעלה מורא אבל יש בו יופי קדום, נקי. פתאום מסביב אני רואה מנהרה והקול מנסה לקרוא לי פנימה, להיכנס פנימה. אני נכנסת למערה... צרחה מעירה אותי... אני מתרוממת במין הדף למעלה והשלג הלבן מצטבע בצבע הדם. התעוררתי במין תחושה של פליאה, בלבול ופחד, מנסה לעצום את עיניי ולשחזר עוד חלקים, אפשר יהיה לספר לרננה.

במשך ימים אמא הייתה מספרת לי את פיסות וחלקיקי חלומותיה, טווה אותם שלב אחר שלב באוזניי כמו מנסה לקשור ולארוג באופן זה את חוט חייה. אני הייתי מנסה לפענח אותה דרכם, לקרוא את ימיה, לחוש את רצונותיה. לא תמיד הצלחתי. מאוחר יותר ניסיתי לקרוא אותות סכנה דרכם, אותות אזהרה. לא תמיד הצלחתי. לא ידעתי. באותם ימים דרך החלומות נרקמה בינינו אחווה. הרגשתי שהיא משתפת אותי בפרטים שהם יקרים לה, שהם רק שלה, לא שלו. לפעמים הייתי מקיצה בבוקר ומנסה לנחש האם זה יום חלומות, אם כן היא תאפשר לי לשבת קרוב אליה, אניח את ראשי על ברכיה, היא תלטף ברוך,

תעביר את ידה על שערותיי. מצונפת אשב בחיקה, נושמת את ריחה, ריח של אדמה אחרי הגשם, ריחה של שיטה בפריחה משוגעת, צהובה־כתומה. אחר כך היא תאחו בידי ותגיד בואי נטייל. אני אוחו ביראה את ידה, שלא תישמט, שלא תלך לאיבוד, שרק לא ייגמר. יחפה תרוץ, תקרא לפרפרים בשמותיהם, לפעמים תמציא שמות מצחיקים לכל מיני חרקים שאיש לא שם לבו אליהם מלבדה. כמו מלכת השדות נראתה בעיניי. בשמלה קיצית פרחונית נטולת שרוולים וברגליים יחפות, מנתרת לה כמו חרגול בשדה. לעתים בשמלתה הירוקה וברגליה הארוכות, צחקנו במשותף שהיא נדמית לגמל שלמה עדין וארך־רגליים. באותן שעות מוקדמות של בוקר בקיץ הייתה מנתרת קלות כשהשמש עדיין לא חרכה את הארץ, לא הכתה בחומה האכזרי ולא הלהיטה בקרניה את האספלט השחור שהיה מתבקע בנחשי מים מרהיבים, עת הכול להט והיא להטה. רבקה השכנה הייתה אז אומרת לחברתה, היא לא בסדר והוא דווקא נחמד כל כך. סתמתי אוזניי משמוע. שמועות הן מחלות, מחלות ממאירות מצמיחות כנפיים וחודרות כמו ארס שמפעפע בנשמה, לא מניחות, מנקרות במוח, מנקרות... קרות... רות... אמא מרגיעה ואומרת, אל תפחדי, את בסדר, לך יש את הגנים שלו וחוף מזה האנקור הקטן שבפנים ישמור עלייך, יזהיר אותך, תקשיבי לו, תקשיבי היטב, הוא יגיד לך מה עלייך לעשות.

מה לעשות עכשיו אמא, מה לעשות? שנים שהלכת למגידי עתידות, לקוראים בכוכבים או לסתם הוזים ואותי שלחתם לפסיכולוגים כי צריך לטפל בילדה. למדתי לפענח את האחרים, אמא, רק לא את עצמי. מנסה במשך שנים להתחקות אחר אנקורים, לקרוא רמזים שיגידו משהו ומסתדרת, איזה יופי מסתדרת. תמיד נמצאה מורה שנגעתי ללבה שאימצה אותי, מדריך בצופים שניסה לעזור והנה אפילו עכשיו, לומדת לתואר שני, כמו שאמרת, יש לי את הגנים שלו. ומה עם הגנים שלך אמא? מטעני שנאה ואהבה נאים הנחלת לי. דיבור שאינו פוסק, מחשבות פולשות, חודרות, נכנסות לכל פינה, ושונאת את עצמי בשל כך. ואני מה יהיה עליי, אמא? מא?.. מא?..

מאז שעות הבוקר אני מסתובבת בחוסר מנוחה, את הקפה של הבוקר שתיתי במהירות כאילו מישהו רץ אחריי ואני במנוסה, וכשניסיתי לאכול משהו, חשתי בחילה ואתה סחרחרת קלה. מדי פעם אני מציצה בשעון, מודדת צעדיו, המחוג לא זז. אני סופרת את הזמן עד למועד הפגישה עם רננה ומהרהרת, אולי כדאי לי לקפוץ לאוניברסיטה לשעה או יותר, לבדוק מה העניינים ואז לחזור, או טוב יותר, משם להמשיך לרננה. אולם ככל שאני הופכת במחשבתי ככה אני מתקשה להחליט. אני אוחזת במאמר, לפחות אנצל את הזמן העומד לרשותי אני מהרהרת לעצמי. לאחר כמה דקות כשאני רואה שאני מתקשה להתרכז אני מדליקה את הטלוויזיה. פנים רעננות של קריינית אומרות משהו על ראש ממשלה שהחליט החלטות הנוגעות לכולנו, משתמש במילות קסם שהמציא, מנסה לשכנע, אבל אין כבר את מי. לבסוף אני אוחזת בתיקי, לוקחת את מפתחות המכונית ויוצאת מפתח הדלת. אני נכנסת למכונית ונוסעת. כבר שעה שאני נוסעת, נוהגת ברחובות ללא מוצא וחוזרת על עקבותיי. אני כועסת על עצמי, יש לי די והותר זמן עד לפגישה, לא שאני מחכה לה יותר מדי, אבל זה הדבר היחידי שכרגע אני מסוגלת לשאת, כל דבר אחר מעורר בי חוסר שקט. לאחר שאני ממתינה זמן מה מול הקליניקה שלה, אני בודקת בשעון ומגלה שיש לי עוד רבע

שעה. בהיסח דעת אני עולה במדרגות, נמאסה עליי ההמתנה הזאת, ומצלצלת בדלת. אני מחכה כמה שניות וכבר חושבת לרדת ולחזור במועד המדויק, אבל הדלת נפתחת ורננה מסתכלת בי, בפנים מרצינות היא אומרת לי, הקדמת מעט, תצטרכי לחכות. בחדר ההמתנה אני מניחה את תיקי ונותרת לעמוד. החדר מרוהט בפשטות ובאופן נכון, ספה כחולה שצבעה דהה מעט עם השנים, לידה ניצבת כורסה בעלת צבע בהיר וליד הכורסה מעמד עיתונים ובו כמה ירחונים אינטלקטואליים כאלה בנושאי חברה ותרבות. בחדר ששימש פעם סלון של מישהו, ניצב חלון ממנו צופים על הכביש. וילון מכסה עליו, מבקש להעניק אווירת סודיות למי שחפץ בכך. אני נעמדת ליד החלון, מסיטה את הווילון ומתבוננת דרכו. עץ פיקוס ניבט מולי ולהקת דרורים מקננת בין ענפיו. מאז ציידה אותי אמא באנקור, יש לי חולשה לציפורי הבית הללו. השם אנקור מופיע בתלמוד, אמרה, זהו שמו של דרור הבית, המתאפיין בכושר הסתגלותו לחיים בקרבת בני האדם, ובכך ביקשה לאפשר לי הסתגלות שהייתה חסרה בה.

רננה פותחת את הדלת וקוראת לי להיכנס. אני נכנסת, מתיישבת ומכניסה לקרבי שאיפה ארוכה של אוויר. יש פעמים שהמילים מתגלגלות מהר ומיד ויש שהן מתמהמהות, מחכות, מתלעלעות בגרון. אני יושבת מולה ומנסה להגיד אבל זה לא מגיע משום מה. אני מבחינה בתחושת חוסר הנוחות שלה, ברצון שהמילים יופיעו ויגאלו את שתינו. לעתים אני חשה בלחץ ומדברת, רק שלא יהיה שקט, שלא תתחיל עם פרשנות מייגעת על הקושי בהתחלות.

היא לבושה בגיינס ובחולצה קצת צמודה מדי לטעמי, לא בדיוק מתאימה לפסיכולוגית, המעניקה לה מראה מושך. היא משכלת את רגליה, שפת הגוף שלה בשל מבוכתה גמלונית במקצת וכשהיא מרכיבה את משקפיה אני מרגישה כאילו שקראה את מחשבותי והזדרזה להכניס עצמה לקטגוריה הנכונה, כדי לאפשר לי להתחיל לדבר. אני מתחילה בדיבור סתמי ומתארת באופן אינפורמטיבי את השבוע שעבר עליי. וכאן שתינו מתנהלות בדיאלוג שאינו אומר ואינו מסגיר מאומה מתחושת המתח בחדר. אני מספרת על הלימודים ועל התקדמותי בכתיבת התזה, והיא מהנהנת בראשה. אני מתחילה לדמיין אותה כמעין מטוטלת ענקית המתנועעת על כיסאה, זה משעשע אותי. היא לא מודעת לפרצופים שהיא עושה, להבעות החולפות על פניה, היא לא יודעת עד כמה אפשר לקרוא אותה, את תחושת השיעמום על פניה, את פיהוקיה שהיא מנסה להחניקם, את דאגתה, פחדיה, תחושת הלחץ, המתח והדריכות. הכול נרשם בפנים, שקופים, כמו כולם. שנים עקבתי אחר הבעות פניהם של בני האדם מורגלת בזאת מגיל צעיר, בוחנת אותם לגלות, לראות, מנסה לפענח את העתיד הקרוב בעזרתם. הנדידה במחשבותיי מעלימה אותי למשך כמה דקות או שניות מהחדר, נדידה שאני מורגלת בה מימים ימימה. אני שוקלת בדעתי אם לספר לה על החלום, אם להפקיע אותו מרשותי ולהפקידו בידיה. מצד אחד אני יכולה להרוויח איזו תובנה מסוימת, תובנה עאלק, מצד שני היא עלולה לפרשן אותי מיד ואני מרגישה שאין בי את הכוח לזה, כרגע אני מבקשת רק להירגע. בינתיים כדי לא להכביד, בעיקר עליי, אני מספרת לה על אלון וככה פתאום בלי שהתכוונתי התפלקה לה גם ארוחת הערב עם אבא.

רננה בטון שלובש חשיבות (או שמא זו התעניינות אמיתית?) שואלת, ובכן מה גרם לך לשנות את דעתך ולפגוש את אבא שלך? הרי בחודשים האחרונים חזרת ואמרת שאת לא מעוניינת להיפגש אתו.

אז שיניתי את דעתי, אני אומרת, אז מה, מותר לי, את לא הולכת לתת לי פרשנות על זה, סתם רציתי לספר לך ולשתף אותך בזה.

ואני מאוד שמחה שבחרת לעשות כן, אומרת רננה, אבל אני שואלת את עצמי מה גרם לך לשנות את דעתך ואיך הרגשת עם זה.

או... הנה היא מתחילה, חוקרת אותי ואינה מוותרת עד שמגרדת מעליי את העור ומשאירה אותי קלופה. אני מסתכלת עליה, מחייכת ושואלת אותה, ואת אבא שלך את פוגשת?

רננה משנה את תנוחתה בכיסא, היא מחניקה שיעול, אני פוגשת את חוסר מנוחתה על חזירתי לפרטיותה. אני נהנית לראות אותה נבוכה, יופי תרגישי קצת מה שאני מרגישה, נראה אותך עכשיו בפעולה.

לאחר כמה שניות היא מתעשתת ושואלת, את רוצה לדעת על הקשר שלי עם אבא שלי? למען האמת זה לא כל כך מעניין אותי אבל אני אומרת לה, כן, תמיד זאת אני שמספרת.

והיא מוסיפה, נראה שדרך השאלה שלך את מנסה להבין יותר את הקשר שלך אתי ואת הקשר שלך עם הורייך והאם אני מסוגלת לטפל בך, להיות ההורה המטפל שלך. וכמו להכעיס יוצאות לי עכשיו מילים ללא שליטה, בלי שאבחר, ואני אומרת לה, בכלל לא מעניין אותי לדעת עלייך, סתם מתוך שעמום אמרתי דברים. הקשר שלך עם אבא שלך ממש לא מעניין אותי ומצדי את יכולה להפסיק ולטפל בי. בכלל, נראה לי שאני לא מתקדמת אתך, נכון יותר אני הולכת אחורה, את לא שמה לב עד כמה הכול רופף אצלי ואת משמיעה לי הערות שבריריות כאלה על טיב הקשר בינינו, איזה קשר בדיוק, קשר שבו אני משלמת לך?

את כועסת, אומרת רננה, דיברנו על טיפול בך ואת כועסת, זה משהו שאת לא רגילה בו שמטפלים בך, מקשיבים לך.

תפסיקי להגיד לי מה אני מרגישה, אני שומעת את עצמי כמעט צועקת, תפסיקי להפקיע מרשותי את הרגשות שלי.

בהדרגה כדור הכעס מתמתן ואת מקומו תופסת חולשה. איני יודעת אם היו אלה מילותיה של רננה, מילותיי שלי או סתם פעילות הכימיקלים במוחי שגרמו לשינוי. את מקום צבעם של הצבעים העזים תופס כרגע האפור הדהוי. אני יושבת בכיסאי, איני מסוגלת להזיז את איברי, גפיי אינם נשמעים לי, כמו הייתי בובה תלויה על חוטים, בובת הסמרטוטים המוכרת חוזרת ושבה לחיי, בובה ממוכנת ותו לא. אני מרגישה כיצד הדם אוזל ומתרוקן מבפנים, משאיר אותי חלולה, שק של עור התלוי על העצמות. אני תשושה אין בי דבר לבד מריקנות בולעת. אני עוצמת את עיניי בתוך ומתוך הכלום, ומקיצה באפיסת כוחות כאשר רננה בקולה אומרת שתמה השעה. אני מסתכלת בה, אני רואה בעיניה את המבט המבוהל של מה שאני, חלולה-חלולה, ובתנועות איטיות כמו היו אלו צעדיי לראשונה, אני מרימה את תיקי המונח על הרצפה, שמה אותו על כתפי, שומעת אותה שואלת, את בסדר? אני מניעה בראשי בכך ומדדה אט-אט אל מחוץ לחדרה. אני מוציאה את בקבוק המים מתיקי ולוגמת לגימה ארוכה ועוד אחת, מנסה למלא את הריק, מופתעת מכך שגופי מכיל את הנוזל והוא לא נשפך דרך נקבוביות עורי. אני חיה, עדיין. וככה אני עושה דרכי למכונית.

ליד המכונית מחכה לי אלון. אני נזכרת שקבענו להיפגש פה לאחר השיחה. אני זוקפת זאת לזכותו של אלוהים, קיים או לא קיים, ששלח לי אות משמים בדמות אלון ששומר עליי כרגע מפני נהיגה הביתה במצבי (בכל זאת יש בי רצון לחיות אני מוצאת את עצמי מגחכת). אלון מבחין בי, רואה את חולשתי, מנשק על לחיי ואני מושיטה לו את מפתחות המכונית. בתנועות מיומנות הוא מכניס את תיקי לאוטו, פותח לי דלת ומסייע לי לשבת. זה מה שטוב באלון יודע ומבין את צרכיי ושומר על שתיקה בדרכנו הביתה. התנועות השקטות והבטוחות של אלון פועלות את פעולתן, אני נרגעת בהתמדה, מתקרבלת בתנוחה עוברית על כיסא המכונית, סומכת עליו שיעשה את הדברים נכון, בסדר האלוני, וכמו תמיד אני חוזרת אליה.

האם הייתי פעם תינוקת, אמא, עוברית ששכבה ברחם החם או שנולדתי גדולה, בקעתי מתוכך כמו שאתנה בקעה מראשו של זאוס. האם רחמך היה חם, אמא?
כמה הייתי מתאוה להיות עוברית, תינוקת קטנה, להתחיל מהתחלה, כמו הייתי דף לבן-לבן, שעליו מתחילות להיערם אותיות ובהדרגה מילים, ההופכות למשפטים והפעם הייתי נכתבת נכון, בלי שגיאות. אני צוחקת, שני אנשים שיודעים ומכירים את השפה על בוריה כתבו אותי בשגיאות. אני שגיאת כתיב אומללה... לה, לה, לה... ניסו לכתוב שירה וקיבלו תמהיל מחורבן, מנגינה מזויפת. הכול היה מבטיח בהתחלה, הנייר הלבן, העט הנובע, האותיות הנכונות, רק הצרוף האומלל עשה שאהיה כזאת, במקום שירה, ירשה לה חתיכת ירושה. ואולי זו אני שצריכה כעת לכתוב אותי בסדר הנכון, ב. ל. ג. ג. אין תקנה?